

פרשת בשלח
תשע"ו לפ"ק

- הפסוקים הם לבראשית ג' -

4:43.....	הדלק"ן
6:01.....	עלות
7:12.....	נין החמה
9:04.....	סוף זמן ק"ש
5:01.....	שקיעה
6:14.....	מוצש"ק ר"ת

כרם בית שמואל

פניני תורה וחסידות

יו"ל בס"ד ע"י מכון כרם בית שמואל
שע"י חסידי אלכסנדר
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

מאמרים
מענייני הזמן

עת הבציר

שבת שירה

לאמר לדורות

"אז ישיר משה וגו' ויאמרו לאמר" פ"י במה שהם אמרו שירה, פעלו "לאמר" שיאמרו גם אנחנו - בניהם שירה.
(נועם אלימלך פר"ש נשא)

כל אחד יוכל להשיג חלק בהשירה

שמעתי מגיסי מרן [השפת אמת זי"ע] יען שפרשת ויחי סתומה מפני שאז בפטירת יעקב אבינו נסתמו עיניהם ולבם של ישראל מצרת השיעבוד, כן בשירתם הם נפתחו עיניהם ולבם של ישראל, לכך השירה פתוחה מכל צד, להורות דאחר שזכו להגאל האירו עיניהם לשיר שירה כזו. וכמו בכל פרשה פתוחה הכוונה ליתן ריוח להתבונן בין פרשה לפרשה, כן בכאן ריוח בכל פסוק להתבונן, וכל איש ישראל יוכל להשיג ניצוץ חלק בהשירה.
(שפתי צדיק ויחי ב')

טעם לקריאת שם שבת שירה

בספר רמתים צופים מובא קושיית כ"ק מרן רביה"ק אדמו"ר הוקן מוואיקא זי"ע למה נקרא שם השבת בפי העולם בשם "שבת שירה" שהרי אינו הזמן של אמירת השירה, ומאי שנא משבת פרשת יתרו שאינו נקרא "שבת קבלת התורה" וכדומה.

ודב"ק כ"ק מרן אדמו"ר זצוקלה"ה דהנה בקריעת ים סוף נתפרסמה אלקותו ית' לכל, וכמו שאמרו ז"ל ראתה שפחה על הים וכו' נמצא שהיה גילוי שכינה לכל כלל ישראל ואפילו לפחותים, וכל אחד הראה באצבעו ואמר זה קלי ואנוהו, נמצא שהכל היה בגלוי ובפרסום. משא"כ בשעת מתן תורה זכו להתגלות כל או"א לפי מצבו ומדריגתו, וכדאייתא במכילתא משה מחיצה לעצמו ואהרן מחיצה לעצמו. הרי לנו שכל אחד זכה לפי מעשיו ולפי השגתו בלבד. ולכן י"ל דלכך מיוחדת ומפורסמת שבת זו ונקראת בשם "שבת שירה" על שם הגילוי והפרסום שהיה אז לכל ישראל, שהרי הקריאה מעוררת הכוונה ומעוררת את הזמן.

(כ"ק מרן אדמו"ר זצוקלה"ה)

טעם לנתנת חטים לפני העופות

...ובדברינו מובן המנהג שנוהגין לתת חטים בשבת זה לפני הצפרים, וכתב ע"ז המג"א (סימן שכ"ד סק"ז) ואינו נכון שהרי אין מזונותן עליך. אך נודע דברי זהו"ק (ח"א ל"א) "באתערותא דלתתא איתער עובדא מעלילא" היינו לגמול חסד חנם אף עם אותן הבעלי חיים שאין מזונותן עליך, וזה לעורר רחמים עלינו אף שמצד הזין אין מזונותינו עליך שאין אנו כדאי, אעפ"כ מגודל רחמך וחסדיך תתן לנו פרנסתינו.

(ספר"ק ישמח ישראל סוף אות ג')

מכרם רבותינו

טיול בכרם ספרי רבותינו הק' ובמשנתם הטוהרה

לא אני תחלת הקדושה אלא מוחזקת ועומדת מימי אבות

ביציאתם ממצרים דימו שבאו לכלל שלימות
אמנם אח"כ כשהוציאם השי"ת משם ביד חזקה, וזכו להתעלות במעלות ומדריגות, וכבר היה בידם מצות אכילת הפסח, וכמו שאמרו חז"ל (שמו"ר י"ט ה') שהקב"ה עובר ונוטל כל אחד ואחד ומנשקו ומחבקו וריח גן עדן נשבו ונדבקו באותו פסח. נמצא שאז כבר לא היו בני ישראל בשפל המצב כבימי קדם, ואדרבה כבר היה נדמה להם כי השלימו את נפשם בתכלית השלימות, ומעתה המה כדאים וראויים לישועת ה' מצד עצמם ומצד מעלתם והשגתם, ושוב אינם צריכים עוד לזכות אבות.

הללו עובדי ע"ז היינו פגם הגאווה

ולכן מציינו שבעמדם על הים בא השטן וקטרג עליהם "הללו עובדי עבודה זרה והללו עובדי ע"ז" והרמו בזה שבא לקטרג על פגם הגאווה שנמצא בהם, שחושבים בעצמם שכבר באו לכלל שלימות, וגיאות הוא ענף מעוון עבודה זרה. ולכן היה הקב"ה מבקש לשמוע את קולם פעם אחרת, והיינו שישמע את קולם עוד הפעם בהכנעה ובשפלות כמו אז במצרים, וכמו שאמר המדרש "אותו הקול שכבר שמעתי במצרים". אמנם בני"י מיאנו בזה שהרי סברו שהמה יכולים להתפלל מצד עצמם כראוי, ואין להם צורך לתלות בזכות אבות כמו במצרים. אך תועבת ה' כל גבה לב, ורצה הקב"ה להביאם לידי הכנעה ושפלות, מה עשה, גירה לפרעה שירדוף אחריהם, וכיון שראו שפרעה רודף אחריהם, מכח זה הבינו שטעו במחשבותיהם, והשיגו את מצבם ופחיתות ערכם שעדיין לא השלימו את נפשותיהם כראוי שהרי פרעה עדיין יש לו אחיזה בהם וגם שרם של מצרים רודף אחריהם כמבואר ברש"י בשם חז"ל, ומיד תפשו אומנות אבותם בידם, דהיינו מידת הכנעה והשפלות שהוא אומנות האבות הקדושים, כמו שאמרו חז"ל (במכילתא בפרשתינו).

אלקי אבי וארוממנהו - שתלו בזכות אבות

וזהו מה שאמרו בשירה "אלקי אבי וארוממנהו" וכמו שכתב רש"י ז"ל שאמרו בזה "לא אני תחלת הקדושה אלא מוחזקת ועומדת לי הקדושה ואלקותו עלי מימי אבותי", שעכשיו כבר היו יודעים ומשיגים כי הכל הוא כח האבות שהם היו צדיקים קדושים וטהורים עובדי השי"ת, ותלו הכל בזכותם לבד. באותה שעה אמר הקב"ה "לכך הייתי מבקש לשמוע קולכם - אותו הקול שכבר שמעתי במצרים" שאכן השמיעו את הקול הנכון מתוך הכנעה ושפלות.

(עפ"י ספר"ק תפארת שמואל בפרשתינו ט')

איתא במדרש (שמו"ר כ"א ה') ויצעקו בני ישראל אל ה' - כיון שראו ישראל שהם מוקפין מג' רוחות, הים סוגר והשונא רודף והחיות מן המדבר, תלו עיניהם לאביהם שבשמים וצעקו להקב"ה שנאמר ויצעקו, ולמה עשה הקב"ה כן לפי שהיה הקב"ה מתאוה לתפלתו, אמר רבי יהושע בן לוי למה הדבר דומה למלך שהיה בא בדרך והיתה בת מלכה צועקת לו בבקשה ממך הצילני מיד הלסטים שמע המלך והצילה, לאחר ימים ביקש לישא אותה לאשה היה מתאוה שתדבר עמו ולא הייתה רוצה, מה עשה המלך גירה בה ליסטים כדי שתצעק וישמע המלך, כיון שבאו עליה הליסטים התחילה צועקת למלך אמר לה המלך לכך הייתי מתאוה לשמוע קולך, כך ישראל כשהיו במצרים והם משעבדים בהם התחילו צועקין ותולין עיניהם למרום, מיד וירא אלקים את בני ישראל, התחיל הקב"ה מוציאן משם ביד חזקה, והיה הקב"ה מבקש לשמוע את קולן פעם אחרת, ולא היו רוצין, מה עשה גירה לפרעה לרדוף אחריהם, מיד ויצעקו בני ישראל אל ה', באותה שעה אמר הקב"ה לכך הייתי מבקש לשמוע קולכם אותו הקול שכבר שמעתי במצרים, עכ"ד המדרש.

בני"י במצרים היו משועים בזכות האבות

ומפרש כ"ק מרן רביה"ק התפארת שמואל זי"ע ענין דברי המדרש, כי הנה כאשר היו בני ישראל משעבדים תחת יד פרעה ויד מצרים, היו יודעים ומכירים את שפלות מצבם, והיו צועקין וכוכין רק בזכות אבות, הלא אנוהו בני אברהם יצחק ויעקב, וכמו שנאמר "ותעל שועתם אל האלקים" וכמבואר בזוה"ק (ח"א ק"ב) שפירוש "שועה" הוא ענין נשיאת עין למרום, כמו (ישעי' כ"ב) ושוע אל ההר, והיינו כנ"ל שהיו יודעים בני ישראל שהם מצד עצמם אינם יכולים להתפלל ולפתוח פה, רק היו "נושאים עין למרום" שיושיעם בזכות אבות. ואכן כשהתפללו בנשיאות עין למרום ולעורר זכות אבות, מיד נתקיים בהם "ויזכור אלקים את בריתו את אברהם יצחק ויעקב" ונתעוררה זכות אבות. וכן מציינו דברי נעים זמירות ישראל (תהלים ק"ו) וירא בצר להם בשמעו את רנתם ופירש"י שם "וירא בצר - מתוך תפלה, בשמעו את רנתם - מתוך זכות אבות". והטעם בזה משום שהיה להם אז לב נשבר וידעו את פחיתות ומיעוט ערכם ולכן תלו הכל בזכות האבות הק', וממילא "לב נשבר ונדכה אלקים לא תבוה", ולכן עורר להם הקב"ה זכות אבות אף כשלא היו ראויים לכך ולא היה בידם שום זכות באמת, מ"מ מצד הכנעתם ושברון לבם זכו לזיכור אלקים את בריתו.

ויקח משה את עצמות יוסף

איאת **במדבר** (שמור' כ' י"ז) חכם לב יקח מצות זה משה, כולם עסקו בכסף וזהב והוא עסק בארוננו של יוסף. והקשה **הרה"ק רבי דוב בעריש מביאלא ז"ע** שהדבר תמוה וכי משה רבינו נעשה 'חברה קדישא איד', ועוד היתכן שדור דעה כמותן יעסקו בכסף וזהב.

אלא הענין הוא כך הדנה כסף וזהב הם 'אהבה ויראה', דכסף היא אהבה מלשון נכסוף נכספתי, וזהב אדום הוא יראה, וישראל היו אז במדריגה עליונה ועסקו ב'כסף וזהב' דהיינו 'אהבה ויראה' ואמרו שאינן צריכין עוד לתורה ומצוות, כי התר"ג מצות נקראין תר"ג עטין (וזהר ח"ב פ"ב). להשיג יראה ואהבה, וכן התורה שעל ידי התורה יוכלו לבוא לידי יראה ואהבה, וכיון שהם כבר השיגו יראה ואהבה אין צריכין עוד לתורה. אבל משה רבינו ע"ה הראה להם שזה אינו, דאפילו אם אדם ילך בדביקות כל היום כולו אם לא יהיה לו אחיזה בתורה ובמצוות אינו כלום, כי בהפרחה אחת יפרח הכל. והראה להם ראייה על זה שהרי כשראו שהמצרים רודפים אחריהם אצל הים מיד ויצעקו בתלונה גדולה ויאמרו המבלי אין קברים במצרים וגו', היתכן אם אתם במדריגה גדולה כזאת ודביקות להשם יתברך אין מהראוי תיכף אם יקרה לכם צער לצעוק ולהתלונן על השם יתברך, אלא על כרחך לפי שאין לכם אחיזה בתורה ומצוות, ולא היה אז על הים עוד שום מצוה לפיכך בא משה ולקח ארוננו של יוסף למצוה.

(עשר זכיות)

ויאמינו בה' ובמשה עבדו

דברים נוראים כותב **הגה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין ז"ע**, וז"ל: **כשם שצריך אדם להאמין בהשם יתברך, כך צריך אה"כ להאמין בעצמו**, רצה לומר שיש להשם יתברך עסק עמו ושאיננו פועל בטל שבין לילה וגו' (וינה ד'). וכחיתו שדה שלאחר מיתתם נאבדו ואינם. **רק צריך להאמין כי נפשו ממקור החיים יתברך שמו והש"ת מתענג ומשתעשע בה כשעושה רצונו**. וזה פירושו (שמות י"ד) "ויאמינו בה' ובמשה עבדו" פירושו 'משה' ר"ל כלל ששים ריבוא נפשות ישראל בדור ההוא האמינו שהשם יתברך חפץ בהם, [ומיאל גם כן במשה אשר הוא ממש הם וכמו שאמרו ז"ל (ב"ב

קכ"א): שכל זמן שהיו ישראל נופים לא נתיחד הדיבור למשה... ורצה ומקבל נחת רוח מן חלק הטוב שבהם.

(צדקת הצדיק קנ"ד)

את השירה הזאת לה'

איאת **במכילתא** עה"פ אז ישיר משה וגו' את השירה הזאת לה' - לה' אמרוה ולא לבשר ודם עיי"ש, ולכאורה הדברים סתומים ונפלאים. ומפרש **הגאון רבי חנוך צבי הכהן לעווין מבעניין זצלה"ה** היינו שלא עשו מפני שחבירו עשה, ולא שר כל אחד מפני שחבירו שר, רק כל אחד מצד עצמו. וזה רק לשם שמים ולא מפני שהאחר עושה כן ולכן עושה גם הוא. וזה הענין שהיה בלי שום פניה כלל וכלל, **וכמו שאמר היהודי הקדוש ז"ע שיש לו ד' מאות דרכים בבליה לה' לבדו...**

(יכהן פאר לפסח)

כל המחלה אשר שמתו במצרים לא אשים עליך

הנה בפסוק מבואר כל המחלה וגו' לא אשים עליך "כי אני ה' רופאך", וידוע הדקדוק שאם לא ישים המחלה הרי לא נצטרך לרפואה, ומהו כי אני ה' רופאך. ופירש

אשכולות הכרם

סיפורי צדיקים
מבין ערוגות הכרם

דבר אל בני ישראל ויסעו

פעם שאל **הרה"ק רבי מנחם מענדל מקאצק ז"ע** **להגאון רבי יעקב דוד אבד"ק קאזונין זצלה"ה** (בעמח"ס הגהות מהר"ד על תורת הכהנים) שהיה מתלמידי **הרה"ק רבי שלמה לייב מלענטשנא ז"ע**, אודות שלום רבו הרה"ק מלענטשנא, והוסיף ואמר "אני אוהבו מאוד, אבל מה צועק להקב"ה לשלוח את המשיח, למה אינו צועק לישראל שישבו. וזהו "מה תצעק אלי, דבר אל בני ישראל..."

(שש"ק)

הנני ממטייר לכם לחם מן השמים

בימי עניו ומורדו של **הרה"ק רבי ישכר בער מראדאשיין ז"ע** טרם התגלותו, התלוננה לפניו פעם זוגתו הרבנית עד מתי נסבול חרפת רעב, ושאל אותה הרה"ק ומה יש לי עצה לעשות, אמרה היא, עצתי

כ"ק מרן רביה"ק אדמו"ר הזקן ז"ע (יל"ד י"ד שבט) שהנה המכות במצרים היו בבחי' "נגוף ורפוא" נגוף למצרים ורפוא לישראל, שע"י המכות שבאו על המצרים זכו בני"י לרפואת הנפש ולבוא לתכלית ידיעה האמיתית ואמונה בהש"ת ובכחו הגדול.

והנה כל זמן שהיו בארץ מצרים שקועים במ"ט שערי טומאה רח"ל אכן נצרכו למכות בכדי לבוא לידיעת ה', וכמו שאמרו ז"ל (ברכות נ"ט) "לא נבראו רעמים אלא לפשט עקמומיות שלב"ב וכן כאן ע"י הפחד והמורא מעונש המצרים באו לידיעת ה'. אבל אחר יציאת מצרים שכבר זכו להשגות גדולות וקדושות וגילוי שכינה על הים, אז הבטיח להם הקב"ה שלא יהיו צריכים עוד לבוא לידיעת הבורא ב"ה ע"י סיבות ומכות על המצריים. וזהו "כל המחלה אשר שמתו במצרים לא אשים עליך" כלומר בשבילך, היינו שלא אשימם עוד עליהם למען תלמד ליראה, רק "אני ה'" **שכבר תזכה לדעת ולהשיג בעצמך כי אני ה' ע"י הסתכלות והתבוננות בצנא השמים והארץ**. וזה יאה רפואתך, כי עיקר רפואתו של נפש הישראלי הוא להבין ולהשכיל כי אני ה'.

(עפ"י ספר"ק ישמח ישראל אות ג.)

כאשר נשמע שבעיר ווארשא יש אשה עשירה ושמה טעמרי'ל והיא נותנת משרת פרנסה לכל האנשים תמימי דרך, והלא גם אתה איש תם וישר, תסע אליה ותתן גם לך איזה משרה שממנה נוציא פרנסתנו, תשכים בבוקר ולאחר התפלה תשים לדרך פעמיך. ואכן למחרת בבוקר השכים רבינו ועמד להתפלל באריכות ובמתינות כדרכו בקודש, ועד שגמר להתפלל כבר היה לפנות ערב, צעקה עליו הרבנית מה יהיה מזה הלא בלילה אין דרך לנסוע, אין עצה כי אם שלמחר תעמוד להתפלל מוקדם יותר ואז תיסע, ואמר רבינו שיהא נייעור כל הלילה כדי שיוכל להתפלל בהשכמה יתירה, וכן עשה. למעשה גמר ביום ההוא את תפלתו עוד באיחור מיום אתמול. וכאשר התחילה הרבנית להתרעם עוד, השיב לה ואמר **"הלא אמרת שטעמרי'ל נותנת פרנסה לכל האנשים המהוגנים, א"כ לא נשאר על הש"ת רק אנחנו שנינו, ואם טעמרי'ל יכולה לפרנס כמה וכמה אנשים, הלא הש"ת מלא כל הארץ כבודו ביכלתו לפרנס לשני אנשים כמונו"** עד שהודתה לדבריו הק'.

(נפלאות הסבא קדישא)

מיכל גאלדשלאג אבד"ק שעפס (שהיה מתלמידי החידושי הרי"ם ז"ע), והשיב לו אביו דאפשר מפני דקיימא לן שעבודה זרה הכתובה בתורה מותר להזכירה בשמה, כדאינתא התם, וכן נפסק לדינא **בשולחן ערוך** (יורה דעה סי' קמ"ז ס"ד), אם כן מוכח מזה דעל התורה גופא לא קשה מידי. ואמר עוד בזה דכדמומה לו שראה באיזה **ספר מספרי הראשונים** שכל אלו המוזכרים בתורה מותר להזכירם בשמם, לפי שיש להם אחיזה וקרבנות לצד הקדושה, כידוע.

ובשו"ת ויחי יעקב שם מבאר מדיליה "ולי נראה לכאורה דאפשר דשאני אלו דמבואר טעמם בעדם, בעל צפון כדי להטעות את המצריים שיאמרו קשה יראתו ויטענו לחשוב שהוא סוגר על ישראל את המדבר, וכמ"ש **בילקוט** וכן הוא **בתרגום יונתן**, וכן פירש **הספורנו** על הפסוק סגר עליהם המדבר, ואם כן לולא הזכירה התורה שם הע"ז לא הוה ידעינן את הקידוש השם שהיה על יד' זה, והכל נדחה מפני קידוש השם. וכן בבעל פעור נמי כתבו **המדרישים** וכן הוא **ביונתן בן עוזיאל ובפירוש"י**, שהתורה סימנה מקום קבורתו של משה מול בית פעור להודיע שנתכפר להם עוון בית פעור בקבורתו של משה."

ומצינו שאחרי שנים רבות שוב בא לידי **פירוש דעת זקנים מבעלי התוספות** שהקשו קושיא זו כאן, ותימצו דדוקא לאדם אסור להזכיר שם ע"ז אבל להקב"ה לא, שהרי מצינו שהקב"ה יושב ודן את כל העולם אפילו בשבת ואפילו ברה"י ויום הכיפורים אע"פ שלישראל אסור [וכמו שכתב **רש"י ז"ל** (ר"ה ל' ד"ה א"י דאבני בליליא) שהקב"ה מותר לו לבנות את ביהמ"ק בלילה אף שלדין אסור]. ועוד י"ל דעדיין לא נתנה התורה אין לחוש אע"פ שכבר הוא כתובה ומונחת לפני הקב"ה, עיי"ש.

גרגרים מאוצר הפלפול
והדרוש ובדברי הלכה

לפני בעל צפון

בפרשתנו בפסוק דבר אל בני ישראל וישבו ויחנו לפני פי חירות וגו' לפני בעל צפון נכחו תחנו על הים. כתב **הגה"ח רבי חיים יעקב זעליג גאלדשלאג זצלה"ה אבד"ק לובראניץ, בספרו שו"ת ויחי יעקב ז"ל**: "נשאלתי מפה קדוש אדמו"ר מובהק הרה"ג **הצדיק הקדוש רבי יחיאל מאיר ז"ל מגאסטאנין** בהיותי פרשת בשלח, במה דכתבה התורה "לפני בעל צפון נכחו תחנו על הים", וקשה ממאי דאינתא (סנהדרין ס"ג) שלא יאמר אדם שמור לי בצד עבודה זרה פלונית וכו' שנאמר (שמות כ"ג) ושם אלהים אחרים לא תזכירו, וכן פירשו כל **המפרשים** בפרשת משפטים בפסוק הג"ל, ואם כן היכא כתב רחמנא הכ"ל."

ומוסיף בעל **ויחי יעקב** להקשות כמו כן בפסוק (דברים י"ד) ויקבר אותו בגי מול בית פעור, שג"כ נזכר שם שם עבודה זרה. ואדרבה הלא מצינו בתורה (במדבר ל"ב) ואת נבו ואת בעל מעון מוסבת שם, ופירש **רש"י** "נבו ובעל מעון שמות עבודה זרה הם והיו האמוריים קורים עריהם על שם עבודה זרה שלהם, ובני ראובן הסבו את שמם לשמות אחרים", ע"כ. ועל כרחך משום הא גופא הסבו שמם שלא רצו שישארו בשמות הע"ז שלהם כיון שאסור להזכירם בשמותם.

ומביא **שהר"ק מגאסטאנין ז"ע** אמר לו שיכתב קושיא זו לאביו **הגה"צ רבי יחיאל**

וייראו מאוד ויצעקו

הנה בני ישראל בעמדם על הים ומצרים רודפים אחריהם נתייראו ויצעקו אל ה' וגו' כמבואר במקראי קודש. **כ"ק מרן רביה"ק התפארת שמואל ז"ע** (אות י"א) מפרש את ענין היראה שנתיראו אז על פי דרכי עבודה, שהרי עיקר היראה הוא יראת הרוממות מהקב"ה לפחד מלפניו "בגין דאיהו רב ושליט בכל עלמין" ולא מחמת שאר חשבונות ומיני יראה ופחד. וזהו שאמר להם משה רבינו ע"ה "אל תיראו" יראה כזו, כי עיקר היא יראת ה' לירא את ה' הגדול והנורא, וכמו שאמר החסיד (הובא בחובת הלכות שער אהבה פ"ו) שאמר "אני בוש מאלקים לירא יראה זולתו". ומי שירא משאר דברים זולת הש"ת הרי זה סימן מובהק היא כי אינו דבוק בה', והעצה לזה "התיצבו" ואין צבא אלא תפלה, וראו את ישועת ה', עיי"ש בדבריו הקדושים.

וביתר ביאור ענין היראה שנתיראו בני" על הים, מבואר בדברי **החידושי הר"ם ז"ע** (הובא בס' ליקוטי יהודה בפרשתינו) שהנה צריך עיון מה שאמרו לו למשה "חדל ממנו ונעבדה את מצרים כי טוב לנו עבוד את מצרים ממותנו במדבר", וכמו"כ איך יתכן לומר כי טוב לנו עבוד את מצרים כאשר לפני זמן קצר נאנחו מן העבודה ורצו לצאת משם.

ומבאר הח"י הר"ם דהנה כשבא משה לגאלם שאלו לו בני" הלא עדיין לא עברו ארבע מאות שנה, ואמר להם משה שהחשבון הוא משגולד יצחק (ע"י שהש"ר ב"כ"א) והבינו בני ישראל שאת שאר שנות הגלות החסרים מן השעבוד בפועל אותם שנים יהיו מוכרחים להשלים על ידי נסיונות במשך הדורות, ובאמת לא רצו בני" לעבור נסיונות בעבודת הש"ת, אך היו מוכרחים לצאת וללכת אחרי משה. והנה כאן כשבאו לים וראו ששר של מצרים רודף אחריהם, ויראו מאד, החל לבם נוקפם שהיראה הזאת היא יראה זרה כי אין לירא רק מהש"ת לבדו, ויראה זרה זו נחשבת כסניף עבודה זרה רח"ל, **וראו שתיכף בהנסיין הראשון כבר אינם יכולים לעמוד בו, ולפיכך אמרו הלא זה הדבר אשר דברנו אליך במצרים לאמר חדל ממנו "ונעבדה את מצרים" - היינו שנעבדה את מצרים עד שתלום כל הארבע מאות שנה, והטעם בזה "כי טוב לנו עבוד את מצרים" היינו לגמור את כל זמן העבודות במצרים, "ממותנו במדבר" כי לא נוכל לעמוד בהנסינות, ועל ידי זה תהיה לנו בחי' מיתה' היינו נפילה.** ואכן המקור שחשב את יראתם הלו מעין 'עבודה זרה' שנתיראו יראה זרה, הגם שלא היה כן באמת (עיי"ש באורך דבריו הק).

ביאור נכבד בענין זה נמצינו למדים מדבריו של **השם משמואל ז"ע** (שנת תע"ב) וראו לעיני פנים במתק דבריו הק, ונביא כאן רק כמה נקודות מעיקרי הדברים) דהנה יציאת מצרים היתה ע"י מידת החסד, שמצד מעשיהם לא היו ראויים להיגאל, והקב"ה הוציאם שלא ישקעו במ"ט שערי טומאה. אך לא זה התכלית לזכות למתנת חנים, כי כל ביאת הנשמה לעוה"ז היא למען תשבוע מפרי מעשיה ולא תצטרך ל'נהאמ דכיסופא' ורצה הקב"ה לתת להם בתורת 'הלואה' שיזכו אח"כ לכך מצד מעשיהם (וכדאיתא בספר'ק שלכן נקרא חודש ניסן 'חודש אשר ישועות בו מקיפת' מלשון הקפה והלואה שיזכו לנאולה בכח הקפה).

אמנם האין אכן היו יכולים להשיג ישועה בזכות עצמם, והרי עדיין לא ניתנה להם תורה, ומפרש השם משמואל **שע"י מידת תמימות' זוכין להדבק בהש"ת** כמו"ש (דברים י"ח) תמים תהיה עם ה' אלקיך ופירש"י אז תהיה עמו ולחלקו. ובזה היתה תלויה אז כל שלימותם להיות תמים עם ה', וכמ"ש (דמ"ב) זכרתי לך חסד נעורייך אהבת כלולותיך לכתך אחורי במדבר בארץ לא זרועה. וכן אח"כ כשנאמר להם שישבו ויחנו על פי החירות, קבלו את מאמר הש"ת בתמימות ולא אמרו היאך נקרב אל רודפינו, הלא צריכים לברוח, אלא אמרו אין לנו אלא דברי בן עמרם, ובזכות זה עלו ונתעלו עד שנעשו ראויין לגמור הגאולה בקריעת ים סוף.

והנה העושה כפי מאמר הש"ת בתמימות ואינו מתחכם מותקיים בו (משלי י') "הולך בתום ילך בטח" ולא היה עליהם לפחד ולדאוג כלל. אמנם כאן שנתיראו מפני המצריים ופגמו במדת התמימות, נתיירא משה פן ח"ו נתקלקל כל הענין מצד זכות עצמם בתמימות... ולכן אמרו לו הקב"ה מה תצעק אלי דבר אל בני" ויסעו, שעדיין יש תיקון ע"י שסיעו לתוך הים וימסרו נפשם, ובזה יתוקן הדבר ויחזרו לתמימות...

נוטעי הכרם

המשך מעמוד ד'

דבר חדש, כל לילה ולילה הוא מתעורר באמצע הישנה ומפיל את עצמו מהמטה"...

(תפארת רבותינו)

נס שלא הרגשתי אותך

התלהבותו ודביקותו של רבינו בעת התפלה אין להעריך, הוא היה מהחסידיים הראשונים ואנשי מעשה שהיו מתבודדים ומכוונים בתפלתם עד שהיו מגיעים להתפשטות הגשמיות. וסיפר הגה"ח **רבי שמחה אבערבוים ז"ל** שפעם אחת ביום הכיפורים נחלה החסיד המפורסם **ר' לוי כהן ז"ל** והיה שרוי בסכנה גדולה, וביקש רבי שמחה **מריבה"ק הישמח ישראל ז"ע** שיזכיר את החולה לפני אביו **כ"ק מרן רביה"ק אדמו"ר הזקן ז"ע**. אדמו"ר הזקן עמד אז באמצע סדר עבודת יום הכיפורים, והיה ירא מלהפסיק את אביו מתפלתו, כי **אשרי עין ראתה אז אדמו"ר הק' שהיה כמלאך מיכאל עומד ומקריב**. אך באשר שהיה סכנת נפשות ומרוב ידידתם ואהבתם לרבי לוי הנ"ל הפקיר וסיכר ר' שמחה את עצמו והלך הוא לאדמו"ר הזקן להזכיר את ר' לוי, והזכיר אותו פעם אחת ושתיים, אך רבינו לא אז ממקומו כי לא שמע ולא ראה אותו. וכשראה ר' שמחה כל זאת היה לו צער עד למאוד והשליך נפשו מנגד ונגע מעט בטליתו של רביה"ק להפסיקו מעט כדי שישמע הזכרתו, והיה נדמה לו שרביה"ק הבחין בו וסבב אליו את פניו, ותיכף הזכיר את ר' לוי והלך משם באימה ובפחד. במוצאי יו"כ הלך ר' שמחה לרביה"ק לברכו בשנה טובה, וסיפר לרבינו שהוטב מעט לר' לוי, ושאל אותו רבינו בפליאה, הע לוי, מה זאת? וענה ר' שמחה הלא הזכרתי אותו לפני רבינו בביהמ"ד באמצע התפלה בסדר העבודה, א"ל רביה"ק **"לא ידעתי ולא שמעתי, דו האסט גיהאט נסים וואס איך האב נישט מרגיש גיוועזין"**...

(תפארת ישראל)

חיל ורעדה יאחזון

שקידתו של רבינו בתורה ובעבודה היתה להפליא, לילה כיום להאירה התנשא כארי וכלביא קם לעשות חיל, אף ברוב חולשתו בחצות הלילה, וברוב התלהבות ובטרה ובאימה ובפחד. וסיפר לי איש חסיד שפעם אחת בלילה פתח את הפתח של בית **רביה"ק ז"ע** שרצה להיכנס, וראה איך שרבינו היה מסתובב הלך ושוב בעשן הלולקע-ציבעך והבית מלא עשן, וכשהביט בצורתו הק' מרוב פחד ואימה נפל החסיד ארצה, ואיזה רגעים לא היה יכול לקום, אך רבינו הק' לא ראה אותו ולא שמע כלל, ולא נכנס מרוב פחד. (תפארת ישראל)

הרגשה עדינה בלבד

בימי נעוריו היה דרכו של **רבינו** לסגף את עצמו, וכל אכילתו היתה מועטת, ולא הועילו הפצרות אנשי ביתו. פעם אחת כשהתענה

למרות חולשתו, באה הרבנית בצעקה גדולה "הרי התורה אמרה וחי בהם, ואיך תוכל לעשות כזאת שזהו סכנת נפשות"... ואמרה שלא תזוז משם עד שיטעום מהבשר שהביאה. אמר לה רבינו שצריך לחכות עוד זמן מה, וחשבה שבדאי תיכף יאכל, ויצאה מהחדר. אז לקח רבנו את חתיכת הבשר ושם אותה על הארון, וכעבור זמן קצר נתעוררה שאלה בחלק הנשאר מהבשר ונתברר שלא היה כשר. כמובן שלהרבנית היתה עגמות נפש מזה ורצתה לספר על כך לרבינו, אך תיכף כשנכנסה לחדר נגש רבינו לארון, ולקח את הצלחת עם הבשר ואמר "אינך צריכה להצטער מכיון שלא טעמתי מהבשר".

ויהי כאשר ראה רבינו שאנשי ביתו השתוממו על הדבר הזה, נענה ואמר **ש"אין זו אלא הרגשה עדינה"**...

(תפארת רבותינו)

מהיכן לוקחים את הזמן

פעם כאשר נסע **רביה"ק אדמו"ר הזקן ז"ע** אל הרה"ק **רבי אברהם המגיד מטריסק ז"ע**, ובדרכו עברה הרכבת בעיר לובלין ועצרה שם לרבע שעה, מיד שכר רבינו עגלה מהירה ונסע אל בית הרה"ק **רבי לייבלע איגור מלובלין ז"ע**. וכאשר עמד בפתח הבית וראה אותו הרבי מלובלין רץ לקראתו ואמר שלום עליכם אלכסנדר רבי, והשיב לו רבינו "עליכם שלום לובלינער רבי, און בלייבט געזונט לובלינער רבי", ותיכף ומיד חזר אל העגלה כדי שלא יאחר את הרכבת. כאשר ליווה אותו הרה"ק מלובלין אל העגלה נענה ואמר אל רבינו שיש לו עגמת נפש רבה על שאינו יכול לכבדו כראוי. אמר לו רבינו "מהיכן לוקחים את הרגע הזה ובלשונו הטהור **ווי נעמט מען זיך די רגע אויף דעם צו ווייניג מכבד געווען צו אסאך מכבד געווען**..."

(בישיבת חכמה)

מדבר שקר תרחק

רבינו הק' היה איש אמת, ובטבע היה מרוחק מן השקר, וכמו שאמר בנו **כ"ק מרן רביה"ק הישמח ישראל ז"ע** ששמע מפה קדוש אביו אדמו"ר הק' שאמר על עצמו כי הוא מרוחק בטבעו מן השקר, והיה נזהר מאוד מנעוריו לבל לשנות דבריו.

וכן סיפר לי מחותני החסיד הר"ר קלמן שו"ב ז"ל שבא פעם אחת **לכ"ק מרן רביה"ק הישמח ישראל ז"ע** אחרי הסתלקות אביו אדמו"ר הזקן בטענה אחרי **שאדמו"ר הזקן** הבטיח לו איזה דבר ישועה, ולא נתקיים עדיין. השיב לו רביה"ק הישמח ישראל ז"ע **"אם אבי הק' הבטיחך יהיה לך נכון ובטוח, כי לא היה דבר אשר אם אבי הבטיח למי ולא נתקיים בידו. פעם תיכף, ופעם אחרי שנה ושנתיים, ולא יהיה לפלא בעיניך זאת כי כן הוא לאיש אשר הוא זהיר בדבריו לבל לשנות גם מן השמים מקיימים דבריו לבל ישונה"**.

(תפארת ישראל)

זמורות הכרם

• אמרות טהורות על ספר תהלים •

תְּחַשְׁכֶּה עֵינַיִסָּה וְגו' וּמִתְנַיִסָּה תִּמְדֵּי הַמֵּינֵד (כ"ט
כ"ז)

חשכות עינים ע"י הפירוד לבבות

דב"ק הרה"ק רבי דוב בעריש מביאלא ז"ע שחבורבן ביהמ"ק על זה דוה לבנו על אלה חשכו עיננו מחמת שקלקלו במדת הוד' ונעשה ההיפוך בחי' דוה' כל היום, ולכן חשכו עיננו. וזהו פירוש "תחשכנה עיניהם מראות" כי העמדת מתניהם בהרחבת הפסיעות סיבה לחשכת העינים, וזה מה שאמרו חז"ל (ברכות מ"א) פסיעה גסה נוטלת אחד מת"ק מאור עיניו של אדם. וענין 'הרחבת הפסיעות' הוא שכל אחד נפרד במצבו מזולתו, וזה גורם לבחי' דוה לחורבן בית המקדש, והעיקר הוא ליתן הוד והדר לה' וכל דרך זולתו ישמור בעיניו.

(תהלים אלכסנדר)

עת הבציר

המשה עשר בשבט

בט"ו בשבט אפשר לתקן כל השנה

אפשר עוד עפ"מ"ש דצירוף חצי חודש האחרון הוא והיה ה'וא ותמורתו יהיה קודש, וכמאמרם ז"ל (מד"ר בראשית מ"ב) 'והיה' הוא לשון שמחה - ע"י אור השמחה יוכל לתקן הכל לטוב, ותמורתו הוא ג"כ קודש. וזה שנקרא 'ראש השנה' שמתקן בזה כל השנה.

(מתוך ספה"ק ישמח ישראל לט"ו בשבט)

חמשה עשר בשבט הכנה לפסח

...והנה ברוב השנים יארע ט"ו בשבט בפרשה זו, כי חמשה עשר בשבט הוא ראש השנה לאילנות, והוא דוגמת יציאת מצרים. כי האילן הנטיעה שלו הוא רק פעם אחת, ואינו דומה לשאר מיני זרעים ותבואות צריכים זריעה חדשה בכל שנה, והאילן לאחר נטיעתו פעם אחד שוב אינו צריך עוד רק שמירה לבלתי יתקלקל. כן בגאולת מצרים נגמר בשלימות הנטיעה הקדושה, ונכנסו בקדושה וברזא דמהימנותא, רק צריכים שמירה לבלתי יגרמו שום קלקול ח"ו. ומה היום שהוא ט"ו בשבט יש מ"ה יום עד חודש ניסן שבו חג הפסח שהוא זכר וחיודש יציאת מצרים בכל שנה, כי עינים אחד וכו', ומט"ו בשבט מתחיל ההכנה להתחדשות יציאת מצרים. וזהו ענין מ"ה יום, כי ט"ו יום מזמן הנטיעה הוא שיעור קליטת האילן, ול' יום בשנה חשוב שנה.

מודעה חשובה

לרגל יומא הילולא קדישא של מרן אדמו"ר הזקן מאלכסנדר ז"ע

תתקיים סעודות הילולא מוצש"ק פר' בשלח

אור ליום י"ד שבט הבעש"ט

• בארא פארק •

בבית מדרשו של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בשעה 8:30

• בני ברק / אשדוד / ירושלים •

בבית החסידים - בשעה: 8:30

נוטעי הכרם

כ"ק מרן אדמו"ר הרה"ק רבי יחיאל ז"ע אדמו"ר הזקן מאלכסנדר י"ד שבט תרנ"ד

ואלה תולדות

כ"ק מרן רביה"ק אדמו"ר הזקן ז"ע נולד לאביו הגה"ק רבי שרגא פייבל מגריצא ז"ע בשנת תקפ"ח. רבינו נותר בן יחיד לאביו לאחר שנסתלקו בנו של רבי שרגא פייבל בחייו ל"ע, וכאשר הביא רש"פ את בנו רבינו לפני רבו הק' אדמו"ר הזקן מווארקא ז"ע ושאל אותו בתמיחה זה חלקי מכל עמלי, והשיב לו רבו הק' מווארקא בניחותא "זהו חלקך מכל עמלך" ואמר לו שישאר את בנו בצילו והוא יעשה ממנו משופרא דשופרא. בוצין בוצין מקטפיה דייע בכח התמדתו ויגיעתו בתורה, וגדל צדקות ועבודתו את בוראו תמיד. וכידועים דבריו של הרה"ק רבי שלמה לייב מלענטשטא ז"ע שאמר להרב החסיד רבי דוד בריקער מפרשיסחא ז"ל, חמיו של רבינו ז"ע, שהיה אצל הרה"ק מלענטשטא כאשר בתו הרבנית הצדיקת מרת רויזא מינדל ע"ה היתה עדיין ילדה קטנה, ואז נענה הרה"ק ואמר "זי וועט האבן א מאן א תלמיד חכם, נאר נישט יעדן ת"ח פלאקערט דאס הארץ צו גאט, זי וועט האבן א מאן א ת"ח וואס זין הארץ וועט פלאקערן ווי א פלאם פיער צום אייבערשטן".

כבר בגיל צעיר פקע שמו כעילוי וכנאון, ובהיותו כבן י"ז שנים בלבד נבחר לכהן פאר ברבנות העיר טארטשין, ולאחריה בעיירות גריצא ופילץ.

כאמור גדל רבינו בביתו של כ"ק מרן רביה"ק אדמו"ר הזקן מווארקא ז"ע שקיבנו וחיבבו עד למאוד וגידלו וטיפחו כבנו ממש. לאחר הסתלקות רביה"ק מווארקא מינו החסידים את אביו רבינו הגה"ק רבי שרגא פייבל מגריצא ז"ע למלא את מקום קדשו, אמנם כעבור חמיצית השנה נסתלק רש"פ לחי העולם הבא. ורבינו התקשר לכ"ק מרן רביה"ק אדמו"ר הצעיר מהרמ"מ מווארקא ז"ע, ואחרי פטירתו למלא מקומו הרה"ק רבי דוב בעריש מביאלא ז"ע.

לאחר פטירת הרה"ק מביאלא ז"ע בשנת תרל"ו, נתנו החסידים עיניהם ברבינו שיהיו אז ברבנות העיר פילץ. מסופר שבפעם האחרונה כאשר נתיארה רבינו עם רבו הק' מביאלא, נתן רבי דוב בעריש ז"ע את כובעו על ראש רבינו, וחסידים ראו בכך אות להצטרף כמנהג העדה הקדושה. מתחילה סירב רבינו בכל תוקף להנתיח את העדה וניסה להשתמט מכה, אמנם החסידים נסעו אליו בעל כרחו. בלית ברירה שיגר רבינו מכתב להגה"ק רבי יהושע מוקוטנא ז"ע ולחוננו בעל נפש חיה מקאליש ז"ע דת מה לעשות והם השיבו לו "שאם יש אחד שראוי להורות דרך ה' לעם ה' והוא אינו מקבל זאת על עצמו הוא עוון פלילי ח"ו", ובלתי ברירה קיבל עליו את עול ההנהגה.

החסידים קנו עבור רבינו את בית מדרשו של הרה"ק רבי רבי הענין מאלכסנדר ז"ע בעיר אלכסנדר ושם איהו לנומש לו, ועד מהרה נהפכה אלכסנדר לתל תלפיות שהכל פונים אליה לעצה לשיעור ולברכה. רבינו נודע בלבו הנשבר ובמידת הענוה ששררה בקרבנו, ובדבריו חובבי להבות אש בחיזוק לעבודת הש"ת ולתשובה ותיקון המעשים, כפי שהם כתובים בספרי רבותינו הקדושים ז"ע.

בשנת תרנ"ד, במוצש"ק אור ליום י"ד שבט, ככה נר אלקים, ורבינו נסתלק לגני מרומים, ונטמן בבית החיים באלכסנדר. ובגדול ענותנותו הורה בצוואתו הק' שלא להקים אוהל ובל לקרוא קוויטל על הציון.

הייחודים שעשה בכל זיו ותנועה

הליכות דרכו בקודש ופרשת גדולתו וצדקתו וקדושתו אין למלל ואין די לבאר, וכ"ק בנו רביה"ק הישמח ישראל ז"ע אמר בעת פטירתו "מי יוכל להעיד על גדולתו וקדושתו, ויתר מהמלאכים והייחודים אשר ברא ביי דעם ארבל אָנטוהן".

ומעט מזעיר נוכל להבין מדברות קדשו שכתב רביה"ק הישמח ישראל ז"ע בצוואתו בזה"ל: הלוואי שאזכה לשמש את אבי בעולם העליון כאשר זכיתי לשמשו בעוה"ז כעבד נאמן.

(תפארת ישראל)

מעות אני שונא בטבע

שמעתי מפה של אדמו"ר הקדוש בעל תפארת שמואל ז"ע איך שאביו הקדוש בשום אופן לא רצה לקבל עליו להיות מנהיג, וגינה את עצמו מאוד כדרכו. וישב אצלו אז אחד מן החשובים גדולים המקורבים, והנה כשמעו מפי רבינו הק' דיבורים הללו, אז הרכין האיש הנ"ל את ראשו כאלו גם לפי דעתו לא נכון שימשוך רבינו עדה. והבין רביה"ק שהלה אומר כן מחמת קנאה, שמדמה בדעתו שאם רבינו ימשוך עדה גדולה אזי יקבץ מהם הון רב מהמסתופפים בצילו. אמר לו רביה"ק "מה תחשוב, אפילו אם יפול הדבר שאהיה מוכרח ליקח המשרה הזאת על שכמי, עסק מעות אין זאת, כי אני שונא זאת בטבע" (כאשר ראינו באמת אצלו תמיד) ונתכרמנו פני האיש הנ"ל...

(עשר זכיות)

שאזכה לתשובה

רביה"ק אדמו"ר הזקן ז"ע כשנפטרה אשתו הצדיקת הרבנית רויזא מינדל ע"ה, והלויה היתה ביום שני של חג שבועות אז באמצע הנהגת השלחן בבית המדרש עמד ויצא ולוה אותה רק כמה פסיעות, ואמר "תתפללי בעדי שאזכה לתשובה".

(אגודת אהוב)

במיעוט שינה

שינתו של רבינו היתה מעוטה, כמעט שלא ישן כלל, ואף המעט שישן היתה רק בזמן שחטפתו השינה. פעם אחת היה רביה"ק בעיר זוירצא בסעודת מלווה מלכה ולן אז אצל חסיד אחד שסיפר איך היה סדר הלילה של רבינו ז"ע. כאשר תקפה אותו השינה באמצע הלימוד אחרי חצות לילה אמר אל עצמו "אוי ואבוי, אין לי כח" ונפל על המטה וישן. כעבור חצי שעה, התעורר וקפץ ברעש מהמטה וצעק "מה עשיתי, שכבתי לישון" נטל ידי והתחיל שוב ללמוד. וכעבור זמן מה כשעייפותו חזרה אליו, אמר שוב פעם אל עצמו שאין לו כח ונפל על מטתו וישן. המעשה הזה נשנה כמה פעמים בכל לילה עד שהאיר השחר, התגבר כארי מחדש לעבודת הבורא.

ופעם אחת היה רביה"ק בעיר לאדו' אצל הרה"ח רבי לוי כהן ז"ל, והיה שם חסיד אחד בשם ר' שלמה חסיד היה לן בחדר סמוך לחדרו של רבינו ז"ע באותו לילה בכדי לשמשו, באמצע הלילה שמע ר' שלמה קול דפיקה, מיד רץ לחדר רבינו ומצא אותו שוכב על הרצפה, ונבהל ר' שלמה מאד. אמר לו רבינו שלא יקים רעש היות ולא קרה לו שום דבר. למחרת סיפר את המקרה למשמשו של רבינו, ענה לו המשמש "אין זה אצלני המשך בעמוד ג"

• ברכת מזל טוב חמה ולבבית •

לידידינו היקר והנכבד צנתרא דדהבא ממשפחת אפרתים

משפחת הרה"ח המפואר

מוה"ר יחיאל ראזענבלאט ע"ה

מחשובי חסידי אלכסנדר

ה'ה נכדו הנכבד והנעלה

הרב מנחם מענדל פאללאק שליט"א

לרגל הולדת נכדו ג"י למזל טוב

בן לחתנו מו"ה יוסף טענדלער הי"ו

יהי רצון שייכזו לרוב שמחה ולתענוג ונחת דקדושה כל הימים אכ"ר

ברכת מזל טוב לאנ"ש שהשמחה במעונם

מו"ה אביגדור מנדרזיצקי הי"ו, בארא פארק..... לרגל בר מצוה של בנו הב' יצחק ג"י מו"ה אלי רעטעק הי"ו, בארא פארק..... לרגל בר מצוה של בנו הב' אברהם צבי ג"י הרה"ח יעקב לנציצקי הי"ו, בני ברק..... לרגל הולדת נכדו מו"ה יהודה לנציצקי הי"ו, בני ברק..... לרגל הולדת בנו מו"ה אלי הכהן פינקל הי"ו, בארא פארק..... לרגל הולדת נכדו מו"ה משה אליעזר פריעדמאן הי"ו, אשדוד..... לרגל אירוסין בנו אברהם אהרן ג"י מו"ה חיים פאשקענס הי"ו, סאטמאר..... לרגל הולדת בנו הרב משה יעקב שטערן הי"ו, בארא פארק..... לרגל נישואי בנו החתן יוסף צבי ג"י הרה"ג שלמה שמואל כהנא שליט"א, בארא פארק..... לרגל אירוסין בתו מו"ה פינחס מיינדל הי"ו, בארא פארק..... לרגל אירוסין נכדו מו"ה דוד דואיק הי"ו, בארא פארק..... לרגל אירוסין בתו מו"ה יוסף שלמה מינבערג הי"ו, בארא פארק..... לרגל אירוסין בתו הרב יוסף פרייליך הי"ו, בארא פארק..... לרגל הולדת נכדו